



Излиза два пѣти въ
мѣсеца. Годишна цѣна
е: гр. 20.— Безъ пред-
плата Спомоществова-
тели не сж пріети.—

Кн. 23. | Год. I.

Писма или статіи ще
ся отправятъ ъправо до
Издателя въ Руссе.—
Неплатени писма не
сж пріети.—

С Л А В А

ПОВРЕМЕННО ДУХОВНО СПИСАНИЕ

1. ІУЛІЙ. 1872.

СВЯЩЕННИКЪТЪ ТРѢБА ДА Е ПРАВИЛО ВѢРИ И ОБРАЗЪ КРОТОСТИ.

Образъ вѣди вѣрнымъ словомъ житіемъ, любо-
вію, дѣломъ, вѣрою, чистотою. (1. Тим. 4, 12.)

Властѣта и силата, съ която са възвишава священ-
никътъ надъ вѣрнитѣ, не е господарственна, но любовна
властѣ и сила. Не сж священниците опредѣлени и поста-
влѣни, да бѣдѣтъ заповѣдателни господари, които неми-
слятъ за друго, освѣнъ да заповѣдватъ и наказватъ: но
священникътъ е поставлѣнъ отъ църквата като глава на
народа, за да му бѣде пѣтеводитель, да го предводи и
да му показва правія пѣтъ къмъ благополучіето му: „Ни
яко обладающе притчу, но образи бывайте стаду! (1.
Петр. 5, 3.)

А когато е священникътъ глава и предводитель на
народа, то той е длъженъ да отговори на това красно
название: „да бѣде глава и предводитель на народа си“
не съ това ако води народа по мрачнія пѣтъ и да го съ-
блича, но по правія т. е. самъ съ примѣрътъ си да по-
каже на вѣрнитѣ по кой пѣтъ да трѣгнатъ. Христось Спа-
ситель не е дошѣлъ на земьтъ за да покаже че е Той

силенъ и благъ, но Той дойде съ това намѣреніе, да ни даде съ животътъ си примѣръ, отъ трудолюбіе, работа, любовъ, съгласіе, смиреніе и търпеніе: „*Образъ бо дахъ вамъ*“ (казва самъ Господь) и постави священниците вмѣсто себѣ си, за да бѣдѣтъ тѣ образъ на другитѣ: *да якоже азъ сотворихъ вамъ, и ви творите.* (Іоан. 13, 15)

И наистинна, първата и главна длъжностъ на свѣскій священникъ е да бѣде образъ на вѣрнитѣ. Безъ това, напраздно отива сичката му работа, защото не принася никаква полза, но дава на вѣрнитѣ поводъ за нападеніе и съблазненіе.

Вѣистинна, силата и дѣйствието на тайнитѣ не зависи отъ добродѣтелитѣ на священникътъ, като служител на Божій олтарь, но понеже сичкитѣ онія велики добродѣтели, които Богъ показва къмъ църквата, не би имали добро основаніе, то священническата побожностъ, богобоязливостъ, поученія и примѣрното му добро повѣденіе, приурочовляватъ вѣрнитѣ за да могатъ да пріематъ сичкитѣ църковни добродѣтели и Божіи милости и да са вкоренжтъ въ сърдцата имъ за да принесѣтъ плодъ. Оня священникъ който не поучава вѣрнитѣ съ примѣрътъ си, той отхвърля отъ себе си сичката милостъ Божія! Той учи, но неговото ученіе непринася никаква полза; защото: *нищоже ползуетъ слышаніе закона, аще не воспослѣдуетъ дѣло* (казва св. Іоанъ Златоустъ въ бес. VI на посланіето къмъ Римлянитѣ) такъвъ пастиръ наистинна сѣе, но не жънѣ! Такъвъ учителъ залива, но не вижда никакви растенія; полето, което е повѣрено на грижата му, изложено е винаги на проклѣтіе, и затова непринася никакъвъ плодъ.

Тежко и горко на оня священникъ, който нѣма воля да поучава, нето да са моли, но непрестанно са оплаква отъ званіето си, и е съ разсѣяни мисли. Такъвъ священникъ колкото по-вѣче излиза предъ народа, той съ това става по-безполезенъ народу. Такъвъ священникъ колкото по-вѣче живѣе, толко съ повѣче оничтожава важността на Христіанската вѣра. Защото той съ разсѣянитѣ си мисли, не му остава време за да помогне на

народа си. Какво виждатъ върнитѣ, когато видѣтъ такъвъ единъ священникъ? Наистина не виждатъ нищо, което би ги водило къмъ Бога: нищо, което би имъ укрепило вѣрата и душата; нищо, което би имъ напомнило длъжноститѣ, което би ги запазило отъ свѣтовни заблужденія и страстни предрасждения. Съ една речъ: присѣжтствието на такъвъ безчестенъ священникъ не принася никаква полза, но напротивъ вредъ.

По това лесно може да се разсѣди, каква важность има священническія примѣръ, а особено когато присѣжтствува въ църквата Христова. На добрія священникъ само животътъ му е доволно поученіе за неговото стадо. Неговия примѣръ ежедневно ще спасява по една грѣшна душа отъ заблужденіе. Неговия животъ ще подкрепи слабитѣ души за да не пропаднатъ, а смиренитѣ ще утѣши когато сѣ печални и наскърбени, а най-послѣ и онія души, които са предадени на злото, ще ги приклони да почитатъ добродѣтелята, а да презиратъ лошевинитѣ.

Примѣритѣ на развращенія и безсрамнія священникъ, освѣнъ дѣто непринасятъ никаква полза, още причиняватъ голѣма вреда на върнитѣ, и много пѣти ги опростяватъ. Такъвъ священникъ не помага на стадото си, но го заблуждава и убива. Върнитѣ са надѣватъ че въ священника ще намѣрѣтъ *правда, вѣрностъ, честъ съгласіе, любовъ, учтивостъ* и други добродѣтели. Но напротивъ като виждатъ че священникътъ е най-безчестенъ, въ такъвъ случай може ли да повѣрва човѣкъ че повѣренното му стадо нѣма да послѣдва по примѣрътъ на священникътъ си?— За това нѣма съгрѣшимъ, ако кажемъ че на всяко зло причината сѣ пастиритѣ, за дето пада благочестіето и за дето нѣравственността се губи.

Отъ много страни са чуватъ оплакванія, че слабо са гледало на възпитаніето и на достоинството на онія лица, които са приематъ за священническій чинъ, но сичко са вършало за любовта на паритѣ. Да, това е истинна, и ние признаваме, но пакъ не е виноватъ народа, защото знаемъ въ какви фанаріотски рѣцѣ бѣхме. Днесъ

обаче трѣбало би часъ по-скоро да са зематъ строги мѣрки, щото за въ бъдуще да не са приематъ въ священническія чинъ кое какви безнѣравственни лица, които съ повѣденіето си нанасятъ голѣмо пониженіе и голѣмъ срамъ на църквата. На това трѣба строго да са пази, ако искаме да са задържи правото почитаніе къмъ въртата въ народа, въ противенъ случай сичко ще са обърне въ развратность. Общинитѣ много грѣшатъ, когато отъ интересъ или отъ милость си избиратъ лица за священници, безъ да гледатъ на достоинството имъ. трѣбало би да ся опредѣли законно, кой може да стане священникъ и какво трѣба да знае?

Надѣждата ни е голѣма, особено когато са виждаме съ самостоятелно духовно управление, но и пакъ страхъ ни е, да не са породятъ по-голѣми гоненія, като сме още неопитни. Сега за насъ врѣмето е важно, особено за избираніето на епископитѣ, но ние сме нѣкакъ и къмъ това хладнокрѣвни, нѣколко лица каквото свършатъ, ние сичко приемаме, като си кажемъ: „Владика да бѣде тамъ чи, какъвто ще да бѣде,“ но съ това са ние лѣжемъ крайно. Ние имаме живи примѣри, какво са правили Гръцкитѣ владици, ако случайно и будущитѣ като Българе последватъ по тѣхнія примѣръ, тогасъ на ли ще захванемъ да викаме върху имъ, да ги осъждаваме, да ги ненавиждаме, да ги гонимъ?.... А съ това са малоуважава чинътъ, ражда са ненавистъ къмъ църквата и къмъ сичко каквото е священо; а гоненіята никоги не сж имали добри слѣдствія. за това по-добрѣ е да са запази злото съ врѣме, а не като стане чи тогасъ да са гони. Отъ насъ зависи сичко, стига само да сме внимателни въ постѣпкитѣ си.



СЛОВО НА ПОГРЕБЕНІЕ.

„Както есенъ отъ сланжтѣ цвѣтъе
Бѣзъ малко време пада и ѱлете,
Както то кѣ чърнѣ земѣ изгнива
Ожшо тѣй и сѣ чилѣка бива.“

Давидъ.

Дойде чясѣтъ и азъ да познаѣ,
И да видѣ на тосѣ животъ края!
Дойде чясѣтъ и ази да видѣ,
Вървежѣтъ на милѣтъ природѣ.
Която по своѣжтѣ нагонѣ,
Никакъ си не престѣпя закона!—
Ахѣ, глупость и лудина човѣшка!
Ахѣ, голѣма въ свѣта нашѣ грѣшка!
Що, човѣче, толкосѣ с' прельстѣявашъ,
И отъ злини не сѣ отдѣлявашъ?!
Ти лѣжовнѣй и прельстнѣй свѣте,
Що си кратѣкъ кѣто роса лѣте,
Що сѣ правишъ прѣятенѣ и сладѣкъ,
И колкото с' времененѣ а кратѣкъ.
Пакѣ чилѣка кѣмѣ себе го мамѣшъ
И омайно ти го лесно правишъ
Що е вѣчно, него да забрави,
А да търси твойти красни слави?!
Тѣй покойнѣй братѣ уста отварѣ
И умственно на насѣ проговарѣ:
Прѣятѣли, сродницѣ, другарѣ!
Младѣ, среднѣ, и на вѣзраст старѣ!
Огледайте сѣ у мене бѣденѣ,
И познайте този свѣтъ прѣвременѣ,
Чи е само една гола сѣнка,
Коя бѣга бързо безѣ пристанка.
Този свѣтъ е кѣто полско цвѣтъе,
Що отъ тѣнкѣ еднѣ сланѣ слете,
И отъ най прекрасенѣ цвѣтъ сѣ стрѣва
Та падне и въ земѣжтѣ изгнива!

Колко ние тичаи и блудимъ,
Въ пекъ и жегъ и въ студъж ся трудимъ.
Да спечелимъ богатство и слава,
Безъ да смислимъ чи всё тукъ остава.
Единъ други очити си вадимъ,
Крадемъ, лъжемъ и насилъ грабимъ,
Къто чи щемъ хиляди години
Да живѣимъ и — смъртъ да ни замини!
Нѣ тѣй, друзи и вѣстници!
Прегледайте попски помянници,
И познайте чи отъ вѣкъ до вѣка
Сѣ това ще пристигне човѣка.
За когото ся най-ненадѣвашъ
И го хвалишь и го ублажавашъ,
Чи спечелимъ богатство и слава,
Ето съ него другояче става:
Смъртъ пристигни, очи му затвори
И той нема какво да ѝ стори!
Пари, слава, ней ся не предлагать,
Миліони въ това не помагатъ;
Сиромашъ, владика и царъ славенъ
На природнити закони ѝ равенъ.
Нищо на човѣка не остава
Отъ свѣтовнѣтъ ничтожнѣ слава:
Голъ ще само отъ свѣта да иди
Създателя своего да види,
На когото отвѣтъ ще да стори,
Какво ѝ правилъ тукъ да отговори.
По друго вѣрж ако не ловите,
Виждте мене тука дѣтъ стоите:
Ази вчера съ вази живѣяхъ,
И съ вази пѣяхъ и ся смѣяхъ,
Съ васъ ся смѣяхъ, съ васъ ся шегувахъ
И сѣ за дълго время балнувахъ,
Нъ смъртъта е друго съ менъ мислила,
Както е и съ мнозина сторила.

Ето мя предъ вази бездиханенъ,
Кѣтъ чѣ не съмь билъ съ вази равенъ!
—Пріятѣли и другари мили!

Какво сте ся толко просълзили?!

За кого ся тѣзи сълзи ронжтъ,
И въздишки еднѣ другѣ гонжтъ?
Ахъ! знамъ чѣ скръбъта що е у вази,
Е за тогосъ що лежи предъ нази!

Истина жялно и скръбно нѣщо,
Истина тажно и много тѣжко!

Бѣднѣй той отъ насъ днеска отива
И на вѣки ся отъ нази скрива.

Въ вѣчностътъж ето той вѣчь отиди,
Никой отъ насъ вѣчь нема да г' види!
Нѣ той не ще да ся сълзялява
Отъ насъ, нѣ ето примѣръ ни дава.

Какво трѣбва сѣки себ' да жяли,
Чѣ сми слѣдъ него тука остаѣли.

За мѣки и за тѣжкѣж неволѣж,
Която въ свѣта трае отколѣ.

Истина тѣй трѣбва да ся мисли
Свѣтовнѣй вървежъ човѣкъ кѣтъ счисли:
Да н' мисли нѣкой чѣ кѣтъ живѣе
Та нѣщо добро ще придобіе.

Тука животътъ е само сѣнка,
Която бѣга всѣ безъ пристапка.

Отъ този временъ животъ и кратѣкъ;
Кѣмъ други вѣченъ, свѣтълъ и сладѣкъ;

—Радостъта ѣ една боя въ лицата,
Съ коѣж ся самъ залѣгватъ дѣцата.

Тя катъ само у насъ пристигни
Да ни залѣжи, време да минѣи.

Славжтъ: много хората диратъ,
За неѣж мнозина с' незапиратъ.

Нѣ тя е само краска ничтожна,
Въ никакѣж помощъ е невѣзможна.

—Златото; той робство пожелено,
Сждбомъ човѣку сам' намѣшно.
И съ него много злини и струватъ,
Много грѣхове съ него с' купуватъ.

—Желята: въ този нашъ свѣтъ чюдесенъ,
Що улетява кѣто цвѣтъ есенъ.

Тя е щото ни въ сичкій свѣтъ води,
Само и само себѣ да угоди.

—Жялости грижи злочестіи тѣги,
Болѣсть, бѣди холери и кѣги.
Тѣ сѣ сичко, щото н' занимаватъ,
И съ врѣмя ни живота скратяватъ.

О човѣче! погледни с' сждбѣтѣ,
Па мисли—не вдигай с' главѣтѣ:
Не радвай ся тука съ злато не!
Ако чи ималъ и пълно гърне,
На веселіе и при чяшѣ вино,
Бѣд' умѣренъ и сѣкоги мирно:
Мисли сѣког' чи с' гостъ на земѣтѣ,
Живѣй нѣ мисли си и сждбѣтѣ.

Ако любишь и ако си вѣренъ,
Не дѣй мисли чи си съ туй горенъ—
Двѣ минути, па ти е доволѣ,
Да ся плѣзнешъ и да паднишь долѣ.
Не хвали много ни кори нѣщо,
Въ нищо не бивай владенъ горѣщо.
Въ сѣко е нѣщо »нищо« сѣкрито,
И съ него е всегда затрито.

Чървей въ праха и царъ на престола,
Створени сѣ за еднакъ ролѣ—
Да станѣтъ, траѣтъ, и да престанѣтъ,
И най подиръ нищо да останѣтъ.

Или живѣлъ, злочестній човѣче,
Сто години, или единъ вече'.
Кѣто погледнешъ бѣдности е стояне,
Ще видишь чи ще едно да т' хване.

За това трѣбва да си дадеми.
На умъ, чи коги да е ще умрѣми.
Животътъ всѣкоги туй ни сочи;
Гроба не може никой прескочи.
Да ся оставимъ отъ лошотіи,
И отъ свѣтовнити бъркотіи.
Чи е лъжовенъ тосъ свѣтъ и кратъкъ
А има други вѣченъ и сладъкъ.
Чести, богатство, имоти, слава,
Сѣ прецѣвтъва и тукъ остава.
А човѣкъ що е?— трѣва зелена,
На чяскомъ що бива осламена.
Днесъ ся гордѣе, умрѣ жялѣе;
Днеска живѣе, умрѣ въ гробъ тлѣе.
Тѣй кѣто е друзи и роднини,
Братътъ умрѣ въ непълни години:
Жялно, истина, и много жялно,
Мжчно, братя, и много печялно.
Нѣ като видимъ отъ живи примѣри,
Чи сѣкиго туй ще да намѣри.
Не трѣбува него да жялѣйми,
И отъ милость за него копнѣйми.
Той отиде за реда си съ время,
За да не трупа грѣхове бремя.
Той иска по-вечъ всѣкъ да г' ублажи,
И на крайній чясъ тѣй да му кажи:
Блазѣ на тебѣ пріятель мили!
Ти направй както вси сторили:
Ти остави тлѣниятъ тѣмниця,
Блазѣ на твойтъ милъ душиця.
Вѣчна ти память, брате нашъ мили,
Вси ще умрѣмъ, що сми ся родили:
Твой кратъкъ животъ ти скочи честно,
Наслаждавай ся въ царство небесно.
Ако сми нѣщо теб' прегрѣшили,
Прости ни молимъ, що сми сторили.

Както и нѣе прашаами тебѣ,
Вѣчна ти память горѣ на небе.
Ти нема вѣчь назадъ да ся върнешь,
Вѣчнѣтъ радость кѣто пригѣрнешь.
Нѣе нѣе скоро при теб' ще додимъ,
Твойто жилище да обиходимъ.

К. Т. Педковъ.
священникъ.

Ловичъ 26 Юній 1872.

ДОГМАТИЧЕСКИ ПОУЧЕНІЯ.

сътвореніето на свѣта.

Предъ всичко до дето още не е било нищо освѣтъ триличніа Богъ, сътворени са Ангелитѣ. Ангелитѣ са духове които нѣматъ тѣло, *бездѣлесни*, и затова ние не можемъ да ги видимъ. Тѣ са много възвишенни надъ човѣцитѣ съ умѣтъ си, съ желаніята си и съ волята си, затова са и по-близо при Бога и иматъ по-голъма честь и слава отъ човѣка. Тѣ не са равни помежду си: едни са по-близо при Бога, а други са по-далечъ отъ Него, по тѣзи причина тѣ иматъ и разни имена: Едни са имѣнуватъ Херувими, други Серафими, едни Архангели, а други само Ангели. Ангелъ значи *посланикъ*, Ангелитѣ явяватъ и предсказватъ на хората волята Божія. А понеже ние не видимъ въобще Ангелитѣ, то сичкитѣ Ангели заедно са именуватъ *міръ невидимій*.

Послѣ тѣа духове Богъ е сътворилъ земята но не такава, каквато е ние сега имаме, но *невидима* и *неустроена* т. е. въ тѣзи земѣ беше сичко, отъ което послѣ са сътворила и водата и земѣта, въздухътъ и огънътъ, растеніята и сичкитѣ животни; но сичко това не бѣше отъ най-напредъ раздѣлено, но смѣсено тѣй, щото не е могло да са разпознае нето водата, нето земята, нето нищо. Тѣзи неуредена и невидима земя е уредилъ послѣ Богъ за шестъ дни. Неуредената тѣзи земя беше покрита съ тѣмнина: на неѣ свѣтлина нѣмаше. И ето

Богъ рече »да *будетъ свѣтъ*« и ся яви свѣтлость. Това бѣше въ първѣя день на земното уреждане. Въ вторѣя пакъ споредъ думитъ Божіи сътворенъ е *въздухътъ*, който е обкружилъ земята и станало е небето съ облаци-тъ.— Въ третѣй день водата са раздѣля отъ земята: явяватъ ся реки, морета, езера; земята са осушила и станала способна, да можѣтъ да растѣтъ на неѣ трѣви и дървета. И когато е могло да растѣтъ на неѣ дървета, тогасъ Богъ ѣ заповѣда да растѣтъ разни растенія. Съ това са свършва третѣя день.— Въ четвъртѣй день са показало на небето слънце, мѣсяцъ и звѣзди.— Въ петѣй са явили въ въздуха птици, а въ водата риби.— Въ шестѣй день земята била покрита съ разни животни и най-послѣ е сътворенъ човѣкътъ.

Сичко това е уредено споредъ Божіето желаніе, сичко това е сътворено отъ Бога; затова Богъ е творецъ на сичко, което съществува, творецъ на това което видимъ, творецъ и на онова което невидимъ т. е. *Творецъ небу и земли видими всѣмъ и невидимъ*.

Богъ е сътворилъ сичко отъ нищо, защото когато Той захвана сътвореніето, не бѣше тогасъ нищо освѣнь Него.— А сичкитъ нѣща е сътворилъ Той съ една дума като е казалъ: »да *будетъ*« — и тутакси са явило сичко, каквото е желаялъ.

Какъ е сътворилъ Богъ сичко отъ *нищо*? Какъ е можалъ да го сътвори само съ една дума?— Това ние незнаемъ, нето можемъ да разумѣмъ. Знайми само това, че каквото е за насъ невъзможно, всемогущѣй Богъ може да го направи.

Защо е сътворилъ Богъ този свѣтъ? Богъ нѣма нужда отъ нищо: Той има сичко, не му е потребно нищо, Той е прещастливъ, преблаженъ, и не му е билъ нуженъ този свѣтъ.— Но Богъ като е задоволенъ самъ и изобилень въ сичкитъ си съвършенства, Той е въ сжщото врѣме и *преблагъ*; а оня който е преблагъ и пре-добъръ той не може никоги да са наслаждава самъ отъ честъта си: той винаги търси да раздѣли съ другитъ за-доволството си и са старае да развѣсели и другитъ. До-

Бригната иска и другитѣ хора да бѣдѣтъ щастни. Тѣй сѣщо и най-голѣмата благодѣть Божія е искала, да има и други нѣкой същества, които би са наслаждавали съ благодатитѣ. Но на земята нѣмаше такива същества, затова ги Богъ и сътворява. Прочее Богъ е сътворилъ този свѣтъ по едната си *благодѣть* и добрина.

Понеже е Богъ сътворилъ други същества по едната си благодѣть, да би са и тѣ ползували отъ неговата благодѣть, и да би благували: то значи чи Той ги е сътворилъ заради блаженства, т. е. да бѣдѣтъ блаженни и щастливи.

Богъ като е сътворилъ чловѣцитѣ нее могѣлъ да ги забрави нето да ги лиши отъ надзираніето си. Като преблагъ Той ся гриже за онова което е негово. Той държи своето сътвореніе въ властѣта си, владѣе надъ него, господарствува и царува. Затова Богъ са имѣнува не само *Творецъ* но и *Вседѣржителъ*, *Владика*, *Господъ*, *Царь*.

Но и това не е още сичко. Богъ като господарствува надъ цѣль свѣтъ и надъ насъ и като държи свѣта и насъ подъ властѣта си, по благодѣтъта си грижи ся върху този свѣтъ и за насъ, и иска ние да имаме сичко, което съставлява нашето щастіе и блаженство— Той промишлява за своето твореніе. Заради това ся имѣнува още и нашъ *Промислителъ*.

ХРИСТИАНСКИ РАЗМИШЛЕНІЯ.

ЗА ГНѢВЪТЪ

Гнѣвътъ е както и огнѣтъ. Колкото повече дърва прилагашъ на огнѣтъ, толкози пламакътъ му става сѣ по-голѣмъ. Сѣщо колкото по-вѣче раздражавашъ гнѣвливія човѣкъ, толкози гнѣвътъ му става по-голѣмъ. Но не-прилагай вече дърва на огнѣтъ, и той скоро ще са угаси; и не раздражай вече гнѣвливія човѣкъ, и той скоро ще са смири!

Гнѣвливія човѣкъ е вѣнъ отъ себѣ си, и не чува, нето пазн какви думи произнася, и не осѣща, какви злини

прави; а когато му са отъши гнѣвътъ, тогасъ той размишлява, какви лошеви думи е изговорилъ, и какви злини е сторилъ, — Гнѣвливія човѣкъ е както и крадецътъ: когато са изнесе на явность дѣлото на крадецътъ, не е срамота за оня, на когото е открадната стоката, но за оня, който е свършилъ дѣлото; сжщо тжй и онзи, който напада ближнія си съ безчестни думи, не поврежда честта на ближнія си, но самъ себѣ си. Трѣба сѣкій Христіанинъ да размишлява върху това — и да не разгнѣвява гнѣвътъ!

Има мнозина гнѣвливи челоѣци които казватъ: не съмъ азъ кривъ на распрата, но той. — той трѣба да са покори на мене, а не азъ нему. — Но чуй, Христіанино! Ако не си ти захваналъ злото, а ти захвани доброто; ако не си ти причина на злото, бжди причина на доброто! И лекаритѣ отиватъ при болестниците, а не болестниците при лекаритѣ; защото са болни и неможатъ! — Прави и ти сжщото Христіанино съ ближнитѣ си, които лежатъ отъ гнѣвната болѣсть — исцѣрявай имъ греховната рана съ покорността! Слушай Господа Бога, който казва: „*Аще тя кто ударитъ въ десною твою ланиту, обрати ему и другую.*“ (Мат. гл. 5. ст. 39).

НАЗОРЕЙЦИ.

Нова вѣра между Сърбитѣ и Хърватитѣ.

Хърватекія листъ „**обзоръ**“ който излиза въ Загребъ, пише твърдѣ занимателни извѣстія за вѣрваніето и обичаитѣ на нѣколко Сърби и Хървати, които са имѣнуватъ *назорейци*, (по имѣто вижда са на старитѣ Еврейски назорейци). Главното мѣсто, въ което са распространява тжзи нова вѣра отъ едно кратко врѣме е *Сремъ* (въ Австрія) особенно около селата: Сази, Кърчединъ, Бановци Голубинци и други страни.

До последньо врѣме никой не са е потрудилъ да испита вътрешно тжзи нова вѣра, защото членоветѣ ѣ държали си събираніята съвсемъ тайно пощю, като непущали никого да присжтствува въ събираніята имъ, освѣнъ само оня който е тѣхенъ членъ, но днесъ са открило, че тжзи нова вѣра била основана отъ нѣкой си *Ребричъ*, Сърбинъ родомъ отъ Карловицъ, простъ

човѣкъ градинаринъ, който знаелъ да чете и да пише. До дето още не билъ отпадналъ отъ Православната вѣра, той ималъ особена наклонность да чете поучителни книги, а особено св. Писаніе. Но какво го е принудило да са отхвърли отъ Православната църква, това не са знае. Приказватъ че нѣкой си Хърватинъ *Еличъ* който билъ Католикъ, но въ 50 год. възрастъ оставилъ Католическата си вѣра, и захваналъ тайно да проповѣдва на братіята си Хървати, че църковнитѣ служби не биле ползователни, а най-послѣ са запозналъ съ *Ребрича*, който като по-учень, съгласили са да захванатъ да проповѣдватъ на Сърбитѣ една нова вѣра. За кратко врѣме спичелили доста последователи мъжѣе и жени— и то по-вѣчето работници. Захванали да се събиратъ ноще въ особенни къщи, дето сичката нощъ четѣли св. писаніе, разни молитви и пѣяли пѣсни. Когато са открили тия събирания, мѣстната власть са подигнала да имъ забрани да не се събиратъ, но тѣ противостояли на това. Тѣ не-пріемали въ дружествотѣ си иновѣрци, освѣнъ само Сърби и Хървати. Сѣкій членъ на тѣзи нова вѣра билъ длъженъ да има по една книга отъ Св. Писаніе, а който билъ сиромашъ на него давали безплатно; който не знаелъ да чете той билъ принужденъ да научи за едно кратко врѣме.

Обрѣдитѣ на тия назорейци биле твърдѣ прости. Освѣнъ молитвата „*Отче нашъ*“ не четели никакви други черковни молитви. Когато се моляли Богу стоели прави. За врѣмето на молитвитѣ прекръствали си ръцетѣ, но не се кръстѣли нето като Православнитѣ, нето като Католицитѣ. Къщата, въ която се събирали, споредъ дружественнитѣ имъ правила, тамъ и вѣчеряли слѣдъ богослуженіето си, а ако са опредѣли, да са държи събирание въ нѣкоя сиромашка къща, тогасъ обикновено сичкитѣ членове донасяли ястїе и слагали обща трапеза.

Колкото за догматическитѣ вѣрванія на тия назорейци казватъ: че въ тѣхъ нѣмало нищо ново нето оригинално. Тѣ отбѣгвали отъ Православното ученіе, сящо и отъ ученіето на Католическата църква, но се приближавали въ нѣщо къмъ Протестанското ученіе, а въ нѣкой точки се приближавали особено къмъ Юдѣйството. Само одного Бога отца признавали за единъ и истинный Богъ. Освѣнъ десѣтъ-тѣхъ заповѣди Мойсееви, не признавали никакви други заповѣди. Непочитади иконитѣ, освѣнъ

кръстътъ, но и него ненамирали за достойно да го цалуватъ.— Отъ празничнитѣ дни назорейцитѣ държали само Недѣлѣта, а отхвърлятъ сичкитѣ други празници, които е признала Православната даже и Католическата църква. Въ домашнія си животъ са отличавали отъ другитѣ; тѣ считали тѣхнитѣ събирания за по-добри отъ църковното богослуженіе. Въобще мислѣли че било излишно да си повдигатъ храмове за молитви, затова не ходяли въ черкова. Тѣ не държали никакъвъ постъ, нето ся исповѣдвали, нето причестявала, като не признавали че Исусъ Христосъ е установилъ тайната причащеніе. Невѣрватъ че хлѣбътъ и виното ся претварятъ въ тѣло и кръвъ Христова. Отхвърлятъ бракътъ, сжщо и кръщеніето. Вѣнчаваніето свършвали помежду си, а дѣцата си не кръщавали.— Като непризнаватъ никакви черковни обряди, тѣ неприемали нето священникъ въ къщата си.

Съ голѣма жалость съобщаваме за сега въ кратко това извѣстіе на Почит. Читатели за новата вѣра между Православнитѣ ни братія, на която причината е, (колкото ни е познато) за дето са малоуважи священството, особено на църковнія съборъ, когото държахъ Австро-Унгарскитѣ Сърби въ Карловицъ год. 1870. По-ученитѣ посланници бѣхъ направили едно предложеніе: *дето монашескія чинъ да са сничтожи свѣсѣмъ отъ църквата?* Освѣнъ това тѣ още строго нападахъ и на църковнитѣ установленія, а именно предлагахъ: священниците да могатъ да ся женятъ по два и три пѣти, въ черкова свѣщи да не са горѣли, да са скратяла божественната литургія и др. много. Отъ сичко това ето какво произлезе, принудихъ вѣрнія народъ да са отдѣли неволно отъ Православната църква, което не може да има никоги добри слѣдствия, затворихъ едничкото си богословско училище въ Карловицъ, накарахъ народа да не почита священството си, скратихъ живота на покойнія си Патріархъ Самуилъ Маширевичъ, захванахъ да ся затварятъ черкови и др. много.— Това е наистинна голѣмъ срамъ за тамкашнитѣ Православни Сърби, тщетъ за красното имъ имѣ, а особено за трудоветѣ на тѣхнитѣ прадѣди.— Ние молимъ нашата Іерархія и священството да бждатъ внимателни, щото да не би да ся принесе тѣзи плѣва и въ нашата чиста земѣ.



КНИЖЕВНИ ИЗВѢСТІЯ.

Тія дни ще излѣзе отъ печать първата книжка „Педагогически Поученія“ затова сърдечно молимъ Г-да приятелитъ си, до които ще испроводимъ по нѣколко тѣла, да ся потрудатъ да имъ намѣрѣтъ приематели, като съберѣтъ предплатата и ни явѣтъ часть по-скоро, за да можемъ да дадемъ и втората книжка подъ печать; на което ще имъ бждемъ крайно признателни.

Издат.



Тія дни излѣзе отъ печать Кн. *Църковно Богословіе*, или *Обрядословіе*, преведено отъ З. П. Петровъ и Ю. С. Наумовъ. Ние смѣемъ да препорѣчимъ тая книга на всѣхъ Христіанинъ, а особено на священниците, като една отъ най-полезните. — Цената ѝ съвсемъ умерена 12 гр. Ще ся намира за проданъ въ Дановата книж. въ Руссе.

ОТГОВОРИ:

До Почит. Г-жа председателка на жен. Друж. въ Свищовъ, книжкитѣ »Кардамъ« скоро ще ви испроводимъ. — Г-ну попъ М. П. въ Е.... приехме само 40 гр. а другитѣ?.... — Г-ну П. Х. Петковъ въ *Силистра*, побързайте молимъ, да си изпълните обѣщаніето, защото нуждата е твърдѣ голяма. — Г-ну отцу Иконому П. Маринъ въ *Севлиево*, още да чакаме ли? нестига ли една година? Отзовете ся чясъ по-скоро, не ни спирайте работата. — Г-ну А. Г. Б. въ *Тулча*, приятелю, голяма скърбъ ни причинихте съ болѣстѣта си, дано чуемъ че сте здрави и вѣсели, съ което ще ни зарадвате не малко.

Г-нъ Юрданъ Ивановъ (въ Руссе) подарява едно годишно теченіе отъ »Слава« за училището въ отечеството си Берковица.

Издатель: Т. Х. СТАНЧЕВЪ.

Въ Печатницѣтъ на Дунавскѣтъ Область.

(طونه ولا یتى مطبعة سنده باصلشد ر)